

Sygn. akt **III AUa 1403/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Goss-Kokot

Sędziowie: SSA Wiesława Stachowiak /spr./

SSA Jolanta Cierpiał

Protokolant: insp.ds.biurowości Krystyna Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2015 r. w Poznaniu

sprawy **J. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. W..**

o rentę rodzinną

na skutek apelacji J. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 6 maja 2014 r. sygn. akt VII U 1044/14

oddala apelację.

SSA Jolanta Cierpiał	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Wiesława Stachowiak
----------------------	-----------------------	-------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 grudnia 2013 r. o znaku (...), po rozpoznaniu wniosku z dnia 28 listopada 2013 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił J. W. prawa do renty rodzinnej po zmarłym E. W., wyjaśniając, że odwołująca nie spełnia warunków określonych w ustawie z dnia 17 .12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Od powyższej decyzji odwołała się J. W., domagając się jej zmiany i podnosząc, że w dniu śmierci męża wychowywała małoletniego syna , zatem spełniła warunki z art.70 ust 1 ustawy z dnia 17 .12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasową argumentację.

Sąd Okręgowy Sąd Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu wyrokiem z 6 maja 2014 roku, w sprawie VII U. 1044/14 oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. W., ur. (...), małżonek odwołującej, zmarł w dniu 07 lipca 2005 r. Odwołująca J. W., ur. (...), w chwili śmierci męża nie ukończyła (...) lat. Wiek ten odwołująca osiągnęła w dniu (...)r., tj. po upływie (...) lat od śmierci męża.

K. W., ur (...), córka odwołującej i E. W., w chwili śmierci ojca była pełnoletnia (k. 41 i 5 akt. ZUS) i zatrudniona w ramach stosunku pracy. S. W., ur. (...), w chwili śmierci ojca nie był jeszcze pełnoletni, wiek 18 lat osiągnął w dniu 22 sierpnia 2005 r. (k. 43 at. ZUS). W chwili śmierci ojca S. W. był uczniem III klasy technikum w Zespole Szkół (...) w L..

W dniu 16 sierpnia 2005 r. K. W. złożyła u pozwanego wniosek o rentę rodzinną po E. W. dla siebie i dla brata S. W..

Decyzją z dnia 08 września 2005 r. o znaku (...) pozwany przyznał K. W. prawo do renty rodzinnej po E. W. od dnia 07 lipca 2005 r., tj. od dnia śmierci jej ojca. Od 24 września 2005 r. K. W. była studentką (...)Szkoly(...) w P..

Decyzją z dnia 08 września 2005 r. o znaku (...) pozwany przyznał S. W. prawo do renty rodzinnej po E. W. od dnia 07 lipca 2005 r., tj. od dnia śmierci jego ojca.

Aktualnie K. W. i S. W. nie pobierają renty rodzinnej z uwagi na fakt, że oboje ukończyli (...) rok życia (bezsporne). K. W. oraz S. W. nigdy nie byli całkowicie niezdolni do pracy oraz do samodzielnej egzystencji (bezsporne).

Odwołująca złożyła wniosek o rentę rodzinną dla wdowy w dnio 28 listopada 2013 r.

W dniu 16 grudnia 2013 r. pozwany wydał zaskarżoną decyzję.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za niezasadne.

Istota sporu sprowadzała się do kwestii czy odwołująca jako wdowa spełnia warunki do przyznania jej prawa do renty rodzinnej.

Na wstępie swoich rozważań prawnych sąd pierwszej instancji przywołał treść przepisów prawnych znajdujących zastosowanie w niniejszej sprawie. Art. 65 ust. 1 i 2, art. 67 ust. 1 pkt. 3 oraz art. 70 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. - Dz. U. z 2013 r., nr 1440).

W ocenie Sądu Okręgowego odwołująca nie spełnia żadnego z warunków do przyznania prawa do renty rodzinnej określonych w art. 70 powołanej wyżej ustawy, w tym również tego określonego w art. 70 ust. 4 ustawy, ponieważ w trakcie postępowania dowodowego nie wykazała, że nie ma niezbędnych źródeł utrzymania. Sąd Okręgowy poddał analizie treść art.70 ust.1 pkt 2 powołanej ustawy i stwierdził, że w chwili złożenia wniosku o rentę rodzinną (28.11.2013 r.) żadne z dzieci odwołującej nie było już małoletnie.

Odwołująca twierdziła, że pozwany powinien był ją pouczyć po śmierci męża o możliwości przyznania także jej jako wdowie prawa do renty rodzinnej. W ocenie Sądu brak jest normy prawnej, która nakłada na pozwanego wyżej określony obowiązek. Obowiązkiem pozwanego jest jedynie prawidłowe pouczenie strony o szeregu obowiązków lub uprawnień w pouczeniu zawartym w decyzji przyznającej prawo do renty rodzinnej (w tym o okolicznościach skutkujących ustaniem lub zawieszeniem prawa do świadczenia), ale już nie pouczenie strony o wszelkich potencjalnych prawach do świadczeń, mogących przysługiwać w każdym możliwym do przewidzenia stanie faktycznym. Sąd nadto poczynił sugestię, że nałożenie na pozwanego takiego obowiązku wobec wszystkich zainteresowanych mogłoby w ogóle uniemożliwić organowi rentowemu wykonywanie jego podstawowych zadań.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy podzielił stanowisko pozwanego i na zasadzie art.477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Odwołująca złożyła apelację od całości wyroku podnosząc zarzuty tożsame jak w odwołaniu. Apelująca wniosła o ponowne rozpoznanie sprawy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Odwołująca swoje prawo do renty rodzinnej wywiodła z przepisów ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. - Dz. U. z 2013 r., nr 1440).

Zgodnie z art. Art. 65 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. - Dz. U. z 2013 r., nr 1440), renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny osoby, która w chwili śmierci miała ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy lub spełniała warunki wymagane do uzyskania jednego z tych świadczeń. Przy ocenie prawa do renty przyjmuje się, że osoba zmarła była całkowicie niezdolna do pracy. Ponadto art. 67 ust. 1 pkt. 3 powyższej ustawy, który stanowi, że do renty rodzinnej uprawniona jest wdowa, o ile spełnia ona warunki określone w art. 70 powołanej ustawy. Zaś art. 70 1. ustawy stanowi, że wdowa ma prawo do renty rodzinnej, jeżeli:

- 1) w chwili śmierci męża osiągnęła wiek 50 lat lub była niezdolna do pracy albo
- 2) wychowuje co najmniej jedno z dzieci, wnuków lub rodzeństwa uprawnione do renty rodzinnej po zmarłym mężu, które nie osiągnęło 16 lat, a jeżeli kształci się w szkole - 18 lat życia, lub jeżeli sprawuje pieczę nad dzieckiem całkowicie niezdolnym do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolnym do pracy, uprawnionym do renty rodzinnej.

W rozpoznawanej sprawie nie było sporne, że zmarły E. W. w chwili śmierci spełniał warunki do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy. Apelująca podnosiła natomiast, że w dniu śmierci męża wychowywała małoletniego syna , zatem spełniła warunki z art.70 ust 1 ustawy z dnia 17. 12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jednocześnie zarzuciła pozwanemu, że nie pouczył jej o możliwości ubiegania się o prawo do renty rodzinnej wdowy będącą matką takiego dziecka.

Sąd Apelacyjny akceptuje w całości i przyjmuje za trafną argumentację sądu pierwszej instancji o nieistnieniu po stronie pozwanego prawnego obowiązku pouczenia ubezpieczonego w sytuacji faktycznej opisanej w przedmiotowej sprawie. Ubezpieczony sam decyduje kiedy wystąpić z wnioskiem o określone świadczenie z ubezpieczenia społecznego. W sytuacji kiedy z wnioskiem o rentę rodzinną wystąpiły dzieci zmarłego, organ rentowy nie miał obowiązku pouczenia matki o przysługujących matce ewentualnych uprawnieniach do renty rodzinnej.

Odnosząc się natomiast do meritum sporu, stwierdzić należało, że Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że w dacie złożenia wniosku o rentę rodzinną tj. w dniu 28.11.2013 r., odwołująca nie spełniała warunków do przyznania tego świadczenia. W szczególności nie zostały zakwestionowane ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji, że w tej dacie żadne z dzieci odwołującej nie były małoletnie ani aby w stosunku do nich orzeczona była całkowita niezdolność do pracy oraz samodzielnej egzystencji.

Sąd II instancji orzekający w niniejszej sprawie w pełni podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, co w konsekwencji doprowadziło do oddalenia apelacji jako bezzasadnej, na podstawie art. 385 k.p.c.

SSA Jolanta Cierpiał	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Wiesława Stachowiak
----------------------	-----------------------	-------------------------